

Kommunale Bestyrelses Billie; altsaa, i Virkeligheden bliver Forholdet for disse tre Plækkers Vedkommende aldeles det samme, som det har været bestandig, og Udvalget tror dog, at ligesaa godt, som man i Loven af 1873 har stillet de sex Plækker i det Forhold, der nævnes — de tre derunder indbefattede —, ligesaa godt kan man tage alle Plækkerne under Et i det Forhold, som nævnes i det foreliggende Lovforslag. Det skulde da nærmest være, antager jeg, fra den ærede Ministers Standpunkt, at der skulde være noget mindre Passende i at gjøre det, og jeg vil naturligvis overmaade nødig være med til at gjøre Noget, som synes mindre passende ligesoverfor Hs. Majestæt Kongens eller Regjeringens Bevillingsret; det er jo dog kun Regjeringen, der her er Tale om. Ganske vist findes Ansøgningen til Kongen efter gammel Skik og Brug, men det er Indenrigsministeriet, som giver Bevillingen. Altsaa, jeg vil, som sagt, meget nødtigt være med til Noget, som i den Henseende kan vække Anstød, men for mig staar det rigtignok saaledes, at den foreliggende Lov kun er et Supplement til Loven af 1873, og at man godt kan blive staaende aldeles ved de samme Udtryk, som ere brugte der. Hvad angaar Spørgsmaalet om Kjøbenhavn, kan jeg henholde mig til, hvad jeg udtalte før, og jeg skal med Kornsielste stemme for det Endringsforslag, som er kommet fra den ærede Landsthingsmand, som staar i Spidsen for Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn, men paa den anden Side tror jeg, at maatte udtale, at, naar den høitæredede Minister reiste Betænklichkeiten med Hensyn til Lovforslagets Anvendelse i Kjøbenhavn, turde det ikke være nogen Grund til at søge Kjøbenhavn undtagen. Den høitæredede Minister ytrede, at Indstillingsretten vilde være saare vanskelig paa Grund af, at det Udvalg, eller hvem der nu maatte faae med den at gjøre, vilde have mindre personligt Kendskab til de paaagjældende Ansøgere, end man har i Kjøbstæderne. Ja, den Ting kan baade have sin Fordel og sin Skade. Ganske vist er det i forsinævnte Henseende mindre let at afsøge de personlige Kvalifikationer, men paa den anden Side har det for dem, der skulle afgjøre sige Sager, sin Behagelighed slet ikke at kjende de paaagjældende Personer, men kun gaa frem efter de Oplysninger og Anbefalinger, som Vedkommende komme med. Dertil kommer jo, at det, som er Hovedsagen ved Lovforslaget, er Spørgsmaalet om selve Beværtningsstedet, om Lokaler et cetera, og om overhovedet det Sted, som paavises af den paaagjældende, er et Sted, der egner sig til en saadan Beværtning. I den Henseende kan det ingen Vanskelighed have for det Udvalg af den kommunale Bestyrelse i Kjøbenhavn, som faar dermed at gjøre, at træffe en Afgjørelse uden personligt Bekjendtskab til den paaagjældende.

Skulde jeg udtale nogen Mening, vilde jeg nærmest sige, at det bliver vanskeligere i de smaa Kjøbstæder, hvor mange smaa Indflydelse gjøre sig gjældende, at hævde de Principer, som skulde være en Frugt af Lovforslaget, end det vil være i Kjøbenhavn.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke være ganske enig med den ærede Ordfører. Jeg havde troet, at en stor Del af den Interesse, som dette Lovforslag maatte have for Byerne, netop beroede derpaa, at man efter det personlige Bekjendtskab til de paaagjældende kunde afgjøre, hvorvidt de egnede sig til at modtage den Bevilling, som de søgte, eller ikke; og hvorledes det skulde være til Skade, at Kommunalbestyrelsen og dens enkelte Medlemmer havde personligt Bekjendtskab til Ansøgerne, fortaar jeg ikke. Jeg ser heller ikke rettere, end at min Bemærkning om, at Udøvelsen i Kjøbenhavn efter dens store Udstrækning og Mængden af de indkommende Ansøgninger kunde være besværlig, er rigtig. Jeg har kun henstillet denne Sag til Overveielse og skal derfor ikke komme ind paa den. De Bemærkninger, den ærede Medlem gjorde med Hensyn til, hvad jeg havde ytret angaaende det for mig noget Besynderlige i, at Kongens Bevillingsmyndighed skal begrænses til de Tilfælde, hvor den kan støtte sig til en Indstilling fra en Kommunalbestyrelse, skal jeg ogsaa gaa lettere over, da jeg kun derigjennem har søgt at sikkre mig en Resfort til under Sagens videre Gang at tage under Overveielse, hvorvidt jeg deri maatte finde Anledning til at stille nogle Endringsforslag eller ikke. Det ærede Medlem har ganske vist Ret i, at praktisk vil Sagen ikke have overordentlig stor Betydning, fordi Regjeringen ikke hidtil som Regel har udøvet Bevillingsmyndigheden, saaledes at man gif ind i Indstillingen; men een Ting er det at kunne gjøre en Ting, og en anden Ting er det at skulle gjøre det. Jeg kan heller ikke finde den Parallel rigtig, som den ærede Medlem drog mellem Bestemmelserne i Loven af 1873 og det, som her er tilfaldet. I Loven af 1873 havde man Afgang til at begrænse Antallet af de Bevillinger, der kunne meddeles, men Følgen deraf var ogsaa den, at der aldrig kom ind til Kongens Bevilling noget Andragende, som af den Grund maatte afslaa. Det laa i Betsægtens Beskaffenhed, at naar Tallet paa dem, der kunde modtage en saadan Bevilling, var fuldt, kom der Ingen, saa blev der ikke indsendt noget Andragende i saa Henseende. Der var altsaa ingen Anledning til at komme i det Forhold, hvori vi nu ere, at, der kommer et Andragende om Bevilling ind til kongelig Stadsfæstelse, men den kun kan gives paa det Vilkaar, at Kommunalbestyrelsen indstiller det. Jeg skal imidlertid